

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda mr. sc. Mirjane Juričić, predsjednice vijeća, Borisa Markovića i Blanše Turić, članova vijeća te sudske savjetnice Matee Miloloža, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja H. Š., Z., kojeg zastupa S. D., odvjetnica u Z., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., radi troškova upravnog postupka, na sjednici vijeća održanoj 23. rujna 2020.

p r e s u d i o j e

I. Tužba se odbija i potvrđuje se točka 3. rješenja tuženika, KLASA: UP/II-008-07/20-01/945, URBROJ: 401-01/05-20-2 od 31. kolovoza 2020. godine.

II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova tužbe u iznosu od 2.500,00 kn.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika, u točki 1. dispozitiva, poništeno je rješenje trgovačkog društva L. H. d.o.o., URBROJ: 2020-IP/046-2020 od 15. srpnja 2020. godine te je točkom 2. dispozitiva predmet vraćen prvostupanjskom tijelu na ponovni postupak. Točkom 3. dispozitiva rješenja odbijen je zahtjev H. Š. za naknadom troškova poštarine u iznosu od 29,20 kn.

Tužitelj je podnio tužbu protiv točke 3. osporenog rješenja pozivajući se na odredbu članka 161. Zakona o općem upravnom postupku smatrajući da trošak poštarine za otpremu žalbe od 29,20 kn predstavlja nužan trošak radi ostvarivanja prava na pristup informacijama zajamčenog člankom 38. stavkom 4. Ustava Republike Hrvatske.

Potražuje trošak za sastav tužbe po odvjetniku od 2.500,00 kn.

Predlaže Sudu da poništi točku 3. rješenja tuženika te naloži tužitelju da mu u roku od 15 dana plati trošak za sastav tužbe u iznosu od 2.500,00 kn.

Tužba nije osnovana.

Uvidom u osporeno rješenje tuženika dostavljeno Sudu uz tužbu utvrđeno je da je tuženik u povodu žalbe tužitelja poništio rješenje javnopravnog tijela kojim je odbijen zahtjev tužitelja za pristup informacijama te je predmet vraćen na ponovni postupak. Istim rješenjem odbijen je tužiteljev zahtjev za naknadu troška poštarine u iznosu od 29,20 kn uz obrazloženje da se ne radi o situaciji koju ima u vidu članak 161. stavak 2. i 4. Zakona o općem upravnom postupku te da nije moguće zbog toga niti primijeniti članak 4. stavak 2. istog Zakona.

Člankom 4. stavom 1. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, 47/09. – dalje: ZUP) propisano je da je stranka u upravnom postupku fizička i pravna osoba na zahtjev koje je pokrenut postupak, protiv koje se vodi postupak ili koja radi zaštite svojih prava ili pravnih interesa ima pravo sudjelovati u postupku. Prema stavku 2. istoga članka

Zakona stranka može biti i tijelo državne uprave te drugo državno tijelo, tijelo jedinice lokalne ili područne (regionalne) samouprave ili drugo javnopravno tijelo koje nema pravnu osobnost te njihova područna jedinica odnosno podružnica ili skupina osoba povezanih zajedničkim interesom, ako može biti nositelj prava odnosno obveza o kojima se rješava.

Prema stajalištu tuženika, koje u potpunosti prihvaća i ovaj Sud, L. H. javnopravno tijelo koje je odbilo tužiteljev zahtjev, nije stranka u ovom postupku, već prvostupanjsko tijelo pred kojim se vodi postupak te ono ne može biti nositelj prava na pristup informacijama u odnosu na samog sebe u smislu navedene odredbe.

Prema odredbi članka 161. stavka 2. ZUP-a u postupcima pokrenutim na zahtjev stranke ili u upravnim stvarima u kojima sudjeluju dvije stranke ili više njih s protivnim interesima, troškove postupka snosi stranka na zahtjev koje je postupak pokrenut ili protiv koje se vodio postupak koji je za nju nepovoljno okončan ako nije drukčije propisano.

Budući da je postupak pristupa informacijama jednostranački postupak te budući da javnopravno tijelo nije stranka u tom postupku to se konkretna situacija ne može podvesti pod stavak 2. članka 161. ZUP-a.

Prema članku 161. stavku 1. ZUP-a javnopravno tijelo snosi redovite troškove postupka osim troškova upravnih pristojbi ili drugih troškova koje stranke plaćaju po posebnim propisima. U konkretnom slučaju, prema ocjeni ovog Suda, troškovi slanja tužbe putem pošte nisu troškovi upravnog postupka, već su to materijalni troškovi koje stranka plaća po posebnim propisima, odnosno po odredbama Zakona o poštanskim uslugama („Narodne novine“, 114/12. – 110/19.). Stoga i pored činjenice da je tužitelj uspio u upravnom postupku riječ je o troškovima koji su nastali po posebnim propisima pa se stoga oni u smislu članka 161. stavka 1. ZUP-a ne nadoknađuju.

Što se tiče zahtjeva tužitelja vezanog uz troškove za sastav tužbe po odvjetniku, valja reći da tužitelj na njih nema pravo ne samo stoga što nije uspio s tužbom u smislu članka 79. Zakona o upravnim sporovima, nego su oni nesrazmjerni u odnosu na postavljeni tužbeni zahtjev.

Trebalo je stoga temeljem članka 57. stavka 1. ZUS-a tužbu kao neosnovanu odbiti.

U Zagrebu 23. rujna 2020.

Predsjednica vijeća:
mr. sc. Mirjana Juričić, v.r.